

не бихъ пожалилъ да умра, слѣдъ като познахъ колко участие и наслада може да достави този свѣтъ!

Ний си плакахме на гредитѣ и си приказвахме страданията.

— Драги и милъ Мустафа, рече Гюль-бахаръ, слушай да ти приказа на-късо, какво ми се е случило презъ седемъ-тѣхъ години отъ нашата раздѣла. Стариятъ оня Ерменець, който ме бѣше купилъ, заведе ме въ Цариградъ и ме задържѣ въ къщата си, до гдѣто ненамѣрише добъръ случай да ме продаде. Жена му бѣше добра бабичка, и скоро ме обикна. Азъ работѣхъ съ присърдце въ къщата и бѣхъ твърдѣ покорна къмъ всекого, а особено пакъ къмъ своята господарка, тѣй щото тя дълго се опраше за продаването ми. Една вечеръ, като си се разговаряхме, приказахъ ѝ азъ, че съмъ отъ родъ християнки и ѝ исказахъ за тебе и за нашето живуване, и тогазъ се много нажалихъ и заплакахъ. Тѣй ни преминаха двѣ години, но тогазъ заболѣ бабичката и умрѣ, а ерменецьтъ, като искаше да варѣди имота си и да остави на синоветѣ си чисти смѣтки, намисли да ме продаде. Азъ паднахъ веднажъ предъ него на колѣна и плачѣхъ, та го молѣхъ, да ме продаде нейдѣ въ нѣкой конакъ, гдѣто бихъ могла да съмъ свободна отъ всеко насилуване. Азъ все на тѣбѣ мислѣхъ Мустафа, и Богъ ми помогна че си увардихъ невинността. Ерменецьтъ, който познаваше всичкитѣ главни конаци и тѣхнитѣ вътрешни отношения, отиде на сутринята, и кадѣ обѣдъ доведе една бабичка, туркиня, която ме преглѣда гола и честити на господарьтъ ми, че ималъ таквозъ богатство. На вторий день заведоха ме въ конакътъ на Сюрейя-паша, гдѣто ме бѣха продали за 50,000 гроша. На тръгване рече ми стариятъ ерменець: „дѣще, азъ изпълнихъ желанието ти и съмъ те предалъ въ таквозъ мѣсто, гдѣто ще можешъ за нѣкое